

1889

1/12 67: 1. beh. af f. t. beslutn. vedr. opsigelsesvarsler for arbejdere.

1890

[Arbejdsministeren.]

områder tale om andre arbejdsvilkår, end der gælder for store kategorier af lønarbejdere i klassisk forstand.

Som sagt, jeg tror på, at man hen ad vejen vil følge den udvikling op, som foregår på arbejdsmarkedet. Jeg tror, man er indstillet på, også hvad disse regler angår, at tage hensyn til denne udvikling, og jeg tror, det spiller en vældig rolle, at man, hvor disse opsigelsesregler ikke er lange nok, sikrer, at der, når folk kommer ud for arbejdsløshed, bliver tale om en egentlig erstatning for den fortjeneste, de i en kortere eller længere periode kommer til at miste.

Det er jo rigtigt, som hr. Jens Frandsen siger, at for lange opsigelsesvarsler kan være et tvægget sværd — andre har også været inde på det. Vi har bl. a. set på funktionærområdet, at når man kommer op på 3, 4, 5 eller 6 måneders opsigelsesvarsel, har visse arbejdsgivere været fristet til, før de pågældende ansatte opnåede ret til dette udvidede varsel, at afskedige dem; den risiko har vel ikke eksisteret i så høj grad igennem de senere år, hvor vi har haft en meget høj beskæftigelsesgrad her i landet. Jeg er da enig i det synspunkt, som har været fremført i dag, at det, der vel nok har givet den største tryghed i ansættelsen, er denne bevidste politik for en høj og stabil beskæftigelse.

Hr. Erik Hansen spurgte efter nyt fra det udvalg, jeg har nedsat vedrørende arbejdspladsernes forhold og mange andre problemer. Udvalget arbejder ikke specielt med de problemer, vi beskæftiger os med her, det beskæftiger sig først og fremmest med spørgsmålet om den demokratiske udvikling, som bør finde sted på arbejdspladserne. Jeg kan sige, at udvalget arbejder meget energisk bl. a. med at finde ud af, hvad der findes i andre lande af overenskomstmæssige bestemmelser og af lovgivning, som på den ene eller den anden måde berører arbejdslivets forhold. Jeg tror ikke, det er et arbejde, som sådan lige kan afsluttes, idet man jo skal følge en proces, som er i gang,

og som måske vil blive forstærket i de kommende år; jeg tror, det er en langsigtet opgave at følge denne udvikling; men jeg tror også, at vi kan få meget nyttigt stof frem.

Hvad selve forslaget her angår, må jeg altså holde mig til, at som situationen er i dag, hvor begge hovedorganisationer er klart opmærksomme på de problemer, der foreligger, og indstillet på at tilpasse dem til udviklingen på arbejdsmarkedet, vil det være rigtigst, at hovedorganisationerne klarer problemerne også fremover.

Ordføreren for forslagsstillerne (Niels Westerby): Jeg vil først gerne have lov at takke det radikale venstres ordfører, hr. Erik Hansen, og i nogen grad også venstres ordfører, hr. Jens Frandsen, for deres særdeles forstående bemærkninger over for det forslag til folketingsbeslutning, som liberalt centrum har fremsat. Derimod kan jeg ikke i overstrømmende venlighed takke hverken arbejdsministeren eller ordføreren for det konservative folkeparti, hr. Bendix, for deres betragtninger i forbindelse med dette forslag til folketingsbeslutning, og det er der vel heller ikke noget underligt i. Det er jo en kendt sag, at socialdemokratiet har en meget nær forbindelse til LO, og at det konservative folkeparti har en meget nær forbindelse til Arbejdsgiverforeningen, og det er jo kommet klart frem under denne forhandling, at hverken Arbejdsgiverforeningen eller LO ønsker noget lovgivningsinitiativ på dette område. Man kan vel næsten heraf udlede, at de to partier måtte tage den stilling, de tog.

Hr. Kamp fra socialistisk folkeparti har vel ikke det samme nære forhold til LO, men tilstræber vel at få det, og derfor kan vi også i og for sig forstå, hvordan man kunne komme frem til de betragtninger, man kom med fra socialistisk folkepartis side. Derimod ser altså de partier, der står frit i forhold til organisationerne, venstre, det radikale venstre og vi, noget anderledes på disse spørgsmål.

Jeg kan da kun erklære mig enig med hr.